

efter Flertallet; men jeg ved rigtig nok ikke, hvor han har faaet den Retteſnor fra, at vi nu ſulle gaa til 15 Aar; thi Flertallet har ellers krolig fulgt med og paa hans Anbefaling holdt paa 10 Aar. Jeg ved ikke, om han privat har faaet nogen Anthydning af, at man nu var led af det, men officielt maatte netop hans Motivering føre til, at han blev ſtaaende ved de 10 Aar og ſagde: Flertallet har en Gang vedtaget de 10 Aar og har ikke antydet nogen anden Vej, og derfor ſiger jeg ogsaa det. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har ſluttet ſaaledes, da jeg ellers er overbevist om, at man med den Stilling vilde komme til en Løsning af dette Spørgsmaal; thi det er, ſom ſagt, ikke rimeligt, at det ſkulde ſtrande paa den kongelige Embedsmand, ſom dog ikke lod til at være nogen Livsbetingeſe for den højtærede Indenrigsminſters Tilſlutning til Loven, eller ſtrande paa de Afgifter, ſom man nu her mener meget godt at kunne gaa med til. Jeg ſkal blot med Henſyn til de 15 Aar gøre en enkelt Bemærkning væſentlig med Henſyn til de Medlemmer, ſom maaffe ikke have fulgt denne Sag med ſaa stor Interæſſe. Det er blevet fremſtillet, ſom om det var en Nødvendighed at have de 15 Aar med Henſyn til Udlandet, men det er ikke Tilfældet. Man ſiger, at det er den almindelige Patenttid i Udlandet, og der er ganſte viſt Lande, ſom have denne lange Patenttid, men der er ogsaa et enkelt Land, nemlig England, hvor dog mange af de store Opfindeſer gøres, ſom har en kortere Tid, nemlig kun 14 Aar. Men Sagen er den, at det er ikke nogen Betingeſe for at kunne træde i Forbindeſe med Udlandet, at vi abſolut ſulle have 15 Aar. Vi kunne dog ogsaa godt nøjes f. Eks. med 12 Aar, og det er det, Landſtinget var inde paa. Det maatte ſelvfølgelig være paa den Betingeſe, at vi kun kunde vinde Patent i Udlandet paa 12 Aar; vi kunne dog ikke forlange at ſaa en gunſtigere Stilling i Udlandet end den, vi give vore egne Borgere. Jeg har blot villet nævne dette, for at det ikke ſkulde vildelede ærede Medlemmer, ſom ellers let kunde tro, at de 15 Aar vilde være en Betingeſe for, at vi kunne komme til at ſtaa i international Forbindeſe med den øvrige Verden. Jeg ſynes allerede, at det ligger derti, at Landſtinget i ſjor vedtog Beſtemmeſen om de

12 Aar. Jeg ſkal derfor vedblivende anbefale det høje Ting at faſtholde den Stilling, ſom det hidtil i en lang Aarrække har holdt og ikke pludſelig lade den glide fra ſig, hvad der nu kunde være al Udſigt til.

Lauridsen: Det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ſte Valgkreds (Jogtmann) ſom ſyntes at betragte denne Sag ſom en større Sag, end den efter min Mening er, hævdede med stor Iver, at det var en Privilegiumslov. Jeg opfattede det ærede Medlem ſaaledes, at han dog vilde unde Opfinderne noget. Han vilde unde dem enten et Hæders tegn, hvad man til ſyvende og ſidſt ikke kan leve af, eller ogsaa unde dem Ekspropriation og derigennem nogle Stillinger. Jeg vil indrømme, at hvis vi vare naaede til en ſaadan Samsundſtilſtand, at det kunde gennemføres, hvad jeg ikke vilde være abſolut Modſtander af i mange Henſeender, ſaa vare vi komme ſaa vidt, at man kunde ſe helt bort fra Spørgsmaalet om en Patentlov, men naar vi ikke ere naaede ſaa vidt, ved jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem vil komme bort fra, at man er nødt til at give Patenthaverne nogen Beſkyttelſe i Kraft af den ſamme Betragtning, hvorefter man beſkytter al anden intellektuel Ejendomsret her i Landet, og at ville gøre det enſtydigt med Beſkyttelſe og Kapitaliſme, anſer jeg for aldeles urigtigt og urimeligt. Det er aldeles ikke Kapitaliſterne, ſom have gjort Opfindeſerne, men maaffe nok dem, ſom have forſtaaet at ſaa ſtørſt Nytte af dem; men den Betragtning, ſom det ærede Medlem fremhævdede, at man derved gav Opfinderne Anledning til at ſaa mere ud af deres Patent, taler til ſyvende og ſidſt mere for Arbejder end mod Kapitaliſtmen, ſet fra det ærede Medlems Standpunkt (Afbrydeſe). So ſaamænd gør det ſaa! Ja, jeg ſer nok at det ærede Medlem er uenig med mig i denne Ret, men jeg tror dog at have Ret. — Jeg ſkal nu gøre en anden Bemærkning til det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ſte Valgkreds, ſom ſyntes at ville antyde, at jeg havde ſveget mit Standpunkt, og det er en fælles Anke mod mig og det ærede Medlem fra Kalundborg. Jeg vil nu ikke nærmere indlade mig herpaa, ſaa meget mere ſom det jo under ſtræng Straff og offentlig Foragt er forbudt at indlade ſig paa Udvalgs-